

Φθινόπωρο 2015

Αρκεί ν' αφήνει
ο καθένας μια φωτιά
σε κοινή θέα.

στο πλυντήριο

Μπροστά στο πλυντήριο
αποσβολωμένη για ώρες
σα να βλέπει τηλεόραση
περιμένει να τελειώσει η πλύση.

Μόνη φαντασίωση
να πηδήξει μέσα στον κάδο
και να περιστραφεί
στην αγκαλιά του ατελείωτα
κι απ' τ' αργό πρόγραμμα πιο πέρα.

Ένας σωρός από άπλυτα
–η ζωή της–
να τον κουβαλά παντού
σα δύσοσμη καμπούρα στην πλάτη.

Πριν ξεχειλίσει το νερό
αγγίζω τα κύματα
μέσ' απ' το φινιστρίνι,
κι αναποδογυρισμένη
βλέπω τη δίνη να υποχωρεί.

Λαθρεπιβάτης σε πλυντήριο-βαπόρι
σε μια θάλασσα από άπλυτα
γυρνά ασταμάτητα από τον εαυτό μου γύρω.

Στην προηγούμενη ζωή
ήμουν σίγουρα κάλτσα.

προσηκόντως

πόσο βαθύ –πρέπει–
το χαντάκι να 'ναι
για να –μπορείς να– πεις
ότι σκόνταψες
–όσο έπρεπε–
κι έτσι
ποιητής ν' απο-γίνεις;

πτερύγιο τραπεζομάντιλο

η γωνία του τραπεζιού
μοιάζει με φτερό
–αεροπλάνου–
εκεί είπα να σου δώσω
ραντεβού
–μετά το γεύμα–
να ενώσουμε τα χέρια
και να πετάξουμε μαζί,
ίσα που να χαθούμε
στα βάθη από υαλοβάμβακα
–του απορροφητήρα.

motif

Μας φύσηξαν να φύγουμε,
θαλασσινοί που ναυαγήσαμε.

Τρεχαντηράκι δίχως προορισμό,
αδέρφι δίχως.

Σακιά με ρούχα παιδικά,
γεμάτα κοχυλάκια.

Γέρος ρακένδυτος έφυγε,
γέρος ρακένδυτος και γύρισε.

Με τα μπαλώματα στην ίδια θέση,
και τις τρύπες τις ίδιες, στου παπουτσιού τη μύτη.

*«Όποιου του μέλλει να πνιγεί,
ποτέ του δεν πεθαίνει».*

Κικέρτα

Μια πόλη φτιαγμένη
από σκλάβους.
Στους πρόποδες
ενός βουνού από σκόνη.

Πρόσκληση σε δείπνο.
Τραπέζι, ένα ξύλινο καφάσι.
Φως, από τις λάμπες του δρόμου.
Μια φέτα ψωμί.
Δυο χαρτοπετσέτες.
Ένα μαχαίρι,
να μοιράσει τα κομμάτια
στα δυο.

Προσεκτικά.

Κόβει
την ντομάτα,
το νερό,
τη σκιά.

Απρόσεχτα.

Κόβει
τις αναμνήσεις,
τους φόβους,
την ανάσα.

Τα βλέφαρα κλείνουν.
Τρέχει στις φλέβες λήθαργος.
Τα φώτα του δρόμου
ακόμα ανοιχτά.

Με το ζόρι στέκονται
αλλά *ακόμα νιώθουν.*

Κοίταξε να δεις

Πόσο εύκολα
μπορείς να φτιάξεις έναν βάλτο!

Θ' αφήσεις το λάστιχο να τρέχει,
μέχρι να γίνουν όλα λάσπη.
Θα μαζευτούν γύρω οι σκνίπες.
Θα τσιμπήσουν τα γυμνά σου πόδια.

Με το καμίνι της μέρας,
η λάσπη θ' αρχίσει να κοχλάζει.
Οι μπουρμπουλήθρες θα υψώνονται.
Τα γυμνά σου πόδια θα τις κυνηγούν.
Όταν τις φτάνουν, θα τις σπάνε.

Άνθρωποι θα μαζευτούν ολόγυρα,
θα κοιτάζουν αδιάφορα το λασπώδες θέαμα
σαν να μην είναι μέρος του,
καθώς τα πόδια τους θα βουλιάζουν αργά.

Αφελής συνήθεια των ανθρώπων
να κοιτάζουν το ίδιο
αλλά να βλέπουν διαφορετικό.

Κομμάτια οι κλώνοι του σύμπαντος
και γελαστοί οι ρόζοι του χεριού σου,
όταν με πείρα αθλητή το 'σφιξες
κι έκλεισες τον κόσμο μέσα.

Αλίμονο στα σώματα

Αλίμονο στα σώματα
που κατρακυλούν με τις κοτρώνες.
Γυρνούν σαν εποχές.
Κοίτα τους.
Δείχνουν σαν να μην τους ένοιαζε ποτέ.

Για πού το 'βαλες μες στις σκιές;
Στην τσάντα σου πάντα να κουβαλάς
το πρώτο θυμάρι που ζήλεψε η ανατολή.

Βγάλε τους ανθρώπους από την πέτρα.
Βγάλε από τον άνθρωπο την πέτρα.
Κύλησε την.

Δώσε και σε μας ένα ποτήρι αχνιστό λάδι.
Λύσε όλα τα μυστήρια του κόσμου
με έναν γρίφο.
Σκιστό και γελαστό.

Σαν απόπειρα ζωής.

γ. Κακαές

Οι βαθιαναπνοές του κλαριτζή
στο πανηγύρι του χωριού.
Οι κινήσεις του αλόγου
–της ουράς του για την ακρίβεια–
κόντρα στις μύγες που επίμονα
στα καπούλια του αράζουν.
Οι φωνές των γυναικών
πάνω απ' το ψωμί
που δεν φουσκώνει.
Η βρύση η άνυδρη
καταμεσής της πλατείας.
Οι προσευχές των αγροτών
για λίγη βροχή στον κάμπο.
Ο ιδρώτας στο μέτωπο
του γηραιότερου πρωτοχορευτή
στο «να `ταν τα νιάτα δυο φορές».
Το κρασί, που όσο παλιώνει,
τόσο καλύτερο γίνεται.
Ποιος μπορεί να πει το ίδιο
για τους ανθρώπους;

*

κάποιος κάποτε που
τσίπουρο χωρίς μεζέ
Καρούζο στον μπιντέ
λουλούδια από νεκροταφεία
τηλεόραση στα πλοία
ποιήματα με ρίμα
ποιήματα δίχως ρήμα

Χωρίς εξουσία

Η χώρα

ένα απ' τα πολλά κάρβουνα

που σιγοκαίνε

στης Ευρώπης το καμίνι.

Ο λαός

σύγχρονος Σίσυφος

πηγαινοφέρνει

πηγαινοφέρνει

κουβάδες με νερό.

Ο Προμηθέας

μ' ένα μειδίαμα στο στόμα

παρακολουθεί τους ανθρώπους

από μια γωνιά στη Σικυώνα

να σχεδιάζουν

πώς θα τον σκοτώσουν.

Μήπως ξέχασαν πάλι

οι τάλανες

ότι

εκτός από άσπλαχνος

είναι και αθάνατος;

Υπόγεια χαϊκού

Ήρθε το μετρό.
Ας βγάλω το κινητό
να ασχοληθώ.

—

Αυτή η γριά
τι θέλει; Να σηκωθώ
να κάτσει εδώ;

—

Αργώ ακόμα.
Να βάλω ακουστικά
ή να διαβάσω;

—

Ας πάρω κάνα
τηλέφωνο να δείξω
πως έχω φίλους.

—

Μπήκε ελεγκτής.
Έχω εισιτήριο.
Ο Πακιστανός;

—

Τέλος διαδρομής.
Νίκησα τη μοναξιά.
Φορτιστή πήρα;

Κονσερβομπιούτι

Κλόουν στην πλατεία Μαβίλη
πωλούν χαρτομάντιλα.
Για φορεσιά έχουν ένα ξεχασμένο κοστούμι,
απ' τα πολλά που άφησαν ενέχυρο
οι επαναστάτες του δολαρίου
με τις σκισμένες τσέπες.
Τα κορναρίσματα ξεκίνησαν.
Ποιος θα ποντάρει πρώτος;
Άρνηση, κατάφαση
και τα μανίκια στο ύψος του αγκώνα.
Στη δημοπρασία μόνο χέρια διακρίνεις.
Κοστίζουν οι κολόνιες.
Τα μάτια κολλημένα στους καθρέπτες.
Η σειρά πάντοτε η ίδια.
Κατοχυρώνεται.

Ας πάει...

Είσαι μια καπνισμένη πίπα
σ' ένα τσουκάλι βρωμόχαρτα.
Πλύσου.
Σκουπίσου.
Κατούρα όρθιος
χωρίς να βλέπεις δέντρα,
μόνο κάννες και νεροπίστολα.
Καπνούς,
που συναγωνίζονται
μπογιές αστερόσκονης,
σ' ένα υαλοπωλείο γεμάτο πορτρέτα.
Ακέφαλα κοσμούν ιερά ταυροκαθάψια
κι εσύ πηδάς γι' ανάσταση.
Τυλίγεις τα πόδια
κόκκινες πουά κορδέλες
και προσεύχεσαι οργασμό
μέσα σε σωρό άσματα
νίκης κι ενταφιασμού.
Κέρδισες υστεροφημία.
Καιρός ν' αφήσεις την ασπίδα.
Θα βρεις άλλη καλύτερη
που να απορροφά το φως
και να πετάει χέρια.

-Θεν

Τρεις ωδές ήταν αρκετές.
Πατέρα.
Γιε.
Χαμένο μου πνεύμα.
Δεν είχα σώμα.
Δε σε μύρισα άρωμα.
Έχτιζα λέξεις κατ' εικόνα.
Σου μοιάζω;
Παιχνίδι.
Γνήσιο αντιγραφής.
Δεν υπογράφεις.
Τραβάς.
Μην καείς.
Θα καώ.
Τριανταδύο λόγοι
κι ούτε μία εντολή.
Είμαι η μάνα.
Ήμουν το παιδί.

υ.γ.

Τα σώματα δεν περιέχονται
σ' ένα σωρό σκουπίδια.
Άκλαυτος πας για ανακύκλωση
κυκλώνοντας το σήμα.
Κεριά, λιβάνι
και το λάδι στο φούρνο
αμύριστο χόμα.

Γιώργης Μακελάρης

σ' ένα τσιγάρο ποίημα

Έχω απλώσει μια στρώση πάνω στο χαρτί
μια ραχοκοκαλιά κλωνάρι
γέρνω την πλάτη πίσω
τεντώνω σωθικά να καταλάβουν.

Πως έρχεται η στιγμή της Ανατάσεως.

Πως έρχεται η στιγμή της Επαφής.

Είμαι έτοιμος να δεχτώ την Μεγαλοσύνη.

Σας λέω, έτοιμος να σπάσω τα δεσμά
του γνωστού χρόνου
του γνωστού χώρου τον φράχτη.

Αργά βουτώ το χέρι στο ιερό νηπενθές.

Κρυσταλλοποίηση στο φυλλάριο της κορφής
που μια φορά
αγριοκάτσικο το πέρασε στο στόμα
και πήρε τα ψηλά βουνά – αντάρτεψε.

Τώρα το τρίβω απαλά με τ' ακροδάχτυλα
να δραπετεύσουν μυρωδιές
ποτάμια να φουσκώσουν
και πασπαλίζω τη Φαιά, στην κόλλα τη λευκή.

Το πούρο απόσταγμα της νόησης να χυθεί.

απολογούμενος στο λιμενικό

Μονάχα λέω πως ψαρεύω, δεν το κάνω.
Τα βράχια που πατώ οι αλυσίδες μου.
Την πετονιά τυλίγω γύρω απ' το λαιμό.
Πλέκω τ' αγκίστρια μεταξύ τους
(πότε καρδιά και πότε άπειρο).
Χάνονται μέσα στο βυθό.
Μονάχα λέω πως ψαρεύω, δεν το κάνω.
Σαν μια χορδή η πετονιά
παίζει τη νότα Θα
πάνω στου κύματος το λάσο.

σανταγκαστικά

πέρασε το καλοκαίρι από μπροστά μας
σαν τη κοπέλα με τη φούστα
που περιμέναμε τ' αδύναμο αεράκι
έστω ελαφρώς να τη σηκώσει

τις ήττες τις δεχόμαστε όπως και τον Σεπτέμβρη

πολυεθνικό

Νεκροταφείο το ταμείο
κι ο εργαζόμενος τι άλλο;
- μελλοθάνατος.
Δίχως στην τσέπη ένα κέρμα.
Ανασφαλής ή κι ανασφάλιστος.
Δείχνει ένα πρόσωπο καλό
ακόμα κι όταν
ο προϊστάμενος τον πάρει απ' το χέρι
για τα γραφεία HR - νεκροτομεία
που καταγγέλλουν τις συμβάσεις αψυχί
και λεν
αχρειαστες στον άλλο κόσμο
συστατικές επιστολές
και μαλακίες.

αναιρώντας τη γλώσσα του σώματος

Με είδε έτσι που με ρώτησε τι σκέφτομαι.
(Όπως με πρόδωσε το πρόδωσα κι εγώ).
Τότε αποκρίθηκα, πόσο σημαντικό στον άνθρωπο
που είναι το πηγούνι

τριγύρω σάλια

Κι αν το φεγγάρι τελικά είναι το νύχι
που το 'φτυσε
που το 'φτυσε μια νύχτα
που το 'φτυσε μια νύχτα ο θεός
ως ένδειξη αιώνιας αγωνίας;

Ψίχουλα

Ψίχουλο ένα

Τα οστά θρέφουν. Κατάγματα μένουν μονάχα αλλού.

Ψίχουλο δύο

Μεγάλωσα κι ακόμα φοβάμαι το χθες.

Ψίχουλο τρία

Ενός λεπτού σιγή για κάθε σίδερο
που θέλει να σκουριάσει, να χαθεί
κι εμείς το βάφουμε με μίνιο.

Ψίχουλο τέσσερα

Αν σε ερωτευθεί ποιητής κερδίζεις την αθανασία
όμως εκείνος θα αγαπά πάντα περισσότερο το ποίημα.

Ψίχουλο πέντε

Μόνο όταν βούλιαξα κατάλαβα πως ο Ποσειδώνας είναι κόκκινος.

Ψίχουλο έξι

Αφήνει κάθε ξύπνημα
το ίχνος του κρέατος της ψυχής
πάνω στα σεντόνια.

Ψίχουλο επτά

Στόμα, ο άρχοντας του τίποτα.

Ψίχουλο οκτώ

Η γλώσσα είναι θάνατος επί παραγγελία.

Ψίχουλο εννιά

Την πιο επικίνδυνη θεά έχει δει
αυτός που δεν κοίταξε ποτέ τον κόσμο.

Ψίχουλο δέκα

Στο κενό δεν μένει αποτύπωμα.

Τρίχες και αναρχία

Το καλοκαίρι τρίχες πάνε κι έρχονται.
Εξάπτουν η μία την άλλη και αποδρούν βουβά
–λες κι αν σφυρίξουν κλέφτικα θα τις ακούσουμε–
δηλώνοντας με κάθε πτώση πως επιστροφή
μπορεί και να σημαίνει εκδίκηση.
Η τρίχα ταλαντεύεται εντός νοήματος.

Κάθε “Μην Αγγίζετε” λέει ευγενικά:
«Μην αφήνετε τις τρίχες σας εδώ,
βουλώσαμε σαν σιφόνι καμπινέ».
Μα ο άνεμος συμμαχεί με την στερημένη αφή
και στέλνει μαύρες τούφες παντού.
Άναρχο φιλοδώρημα σωμάτων.

Οι τρίχες με αγχώνουν.
Σαν οιωνός παλινδρομούν από την αγάπη στην ανομία.
Δεν κάνουν ποτέ ανακωχή.
Χώνουν τον αόριστο στον ενεστώτα.
–Κάθε μέρα ποδαρικό με την όπισθεν στον θάνατο αντέχεται;–
Σουλατσάρουν και χαλούν το καλοκαίρι.

Προσ-φυγες

Οι άνθρωποι γυρίζουν πίσω μέσα σε δίχτυ.
Χαμένο το ένα χέρι
το κεφάλι στην ακτή.
Έτσι τελειώνει η ιστορία.
Αφελώς χαρούμενη
για λόγους ασφαλείας.

^

Το μαχαίρι καλεί το κρέας
να κοπεί
ν' αφεθεί στη σήψη
σαν ποίημα ερωτικό
που μιλά για το άγνωστο.
Μη χάσετε σταγόνα.
Μην αφήσετε τίποτα για τους θεούς.
Ας μετρήσουν μόνοι τα πλευρά τους.

^^

Τα πλήθη τρώγαν
τις πέτσες γύρω από τα νύχια.
Ίσα που πρόλαβα να τους δω
μαγκωμένη στο πίσω κάθισμα του φιάτ
να κοιμίζω μια ύαινα στο πορτ μπεμπέ.
Πυκνώνει η ανάγκη να φάω και τις δικές μου.
Προλάβαμε ανάθεμα να πιάσουμε εκείνο το
Η ζωή είναι ισόβια.*

* Από το διήγημα του Νίκου Χουλιαρά «Η Φυλακή»

^^^

Εμείς εδώ στους πύργους
κρατάμε σφιχτά τα αυγά να μην εκκολαφθούν
και βγουν πλάσματα που συγχωρούν.
Χαλαρώστε.

*Τα ποιήματα που ακολουθούν
γράφτηκαν από τους έξι συντελεστές
αυτού του τεύχους
και αναφέρονται
με τον έναν ή τον άλλο τρόπο
στα οστά, στα κόκαλα.
Η σειρά εμφάνισης
των ποιημάτων
είναι ακριβώς η ίδια
με την αντίστοιχη χρονική
που αυτά γράφτηκαν.*

**Και τώρα, μέσα στο σωρό τα κόκαλα,
μην ψάχνεις να ξεχωρίσεις τα δικά σου:
είν' όλα καθενοῦ!**

Κώστας Βάρναλης

Τα οστά μας κάλεσαν σε γεύμα.
Υπάρχουν πιάτα για σιωπή, κουτσομπολιό και ανάμνηση.
Μα σήμερα τα οστά σερβίρουν σούπα γλιαρή.
Οι ατμοί αποσπούν την προσοχή, λένε
κι αρχίζουν να μιλούν.
Οι προτάσεις ακολουθούν η μία την άλλη.
Όπως στον χαοτικό κόσμο
το ψέμα και η αλήθεια γίνονται χώρα μία.
Ο ήχος πέφτει στο πάτωμα, λιμοκτονεί.
Ξαγρυπνά ακόμα κι όταν κοιμάται
περιμένοντας αποφάγια απ' το τραπέζι.
Αυτό είναι που κάνει τον αέρα να ερωτεύεται στο δωμάτιο.
Όλα για την αγάπη λοιπόν.

Τα οστά γλείφουν το δέρμα
κι αυτό με τη σειρά του
άλλα δέρματα
– μπορείς να συναντήσεις μερικά
το βράδυ στο παζάρι της πόλης.

Τα μάτια
αν και διψούν για γνώση
δίνουν συνήθως
λευκή κόλλα.
Τα σκονάκια τους
καλά κρυμμένα
και άχρηστα
κάτω απ' τα καθίσματα του μετρό.

Τα αυτιά ν' αγαπάνε
άραγε πιο πολύ
τους λύκους
ή τους ποιητές;
Τα δόντια
δίνουν τη σκυτάλη
στα χείλη
σε μια κούρσα δίχως αφέτη.

Τα πρόσωπα μεθάνε
με σπέρμα.
Στο βωμό
ούτε σταγόνα αίμα.

Τρίζουν τα οστά της αστικής κοινωνίας.
Τρίζει η επίκληση της αυθεντίας.
Κάθε πρωί κοιταζόταν στον καθρέφτη.
Κάθε βράδυ παρατηρούσε
διαφορετικό κομμάτι απ' το πρόσωπο να λείπει.
Όλο και βαθύτερο.

Μέχρι που πρόβαλλε περίτεχνο το κρανίο.
Έγιναν τα ενδότερα εξώτερα.
Άλλαξε δέρμα πιο συχνά απ' ότι επιτρεπόταν.
Άλλαζε μορφές.
Επίμονα, άγγιζε το κομμάτι που έλειπε.
Όλο και μεγάλωνε.

Ξεγυμνωνόταν.
Μέχρι που η υφή γέννησε την αντοχή.
Έκανε έτσι το μόνο που μπορούσε.
Άφησε τη μάσκα να πέσει.

Τι κι αν τα βουνά είχαν οστεοπόρωση.
Τι κι αν υποχωρούσε η ραχοκοκκαλιά τους.

Ένα βαρύ ανοιχτήρι
να σκάβει
στο μυελό πιο μέσα,
για ν' αγναντεύεις βάθος,
από το λοφίσκο που βούλιαξε.

Κόκαλα γέρικα, ισχνά
σαν του ψαριού,
αγκυλώνουν
σε κάθε ανάσα

αγκάθια
σε μπόχα
από χώμα.

Καμπούρα άδεια από νερό,
αναζητά στην κορυφογραμμή,
μετρητή οστικής μάζας.

Η θέση πιασμένη.

Όνειρο κάθε βοσκού είναι, απ' το μεγάλο κόκαλο
της φτερούγας του αετού, να φτιάξει μια φλογέρα.

Απαιτείται βέβαια μια ειδική προετοιμασία.

Μάδημα της φτερούγας.

Θάψιμο του οστού στο χώμα.

Καθαρισμό από το κρέας και το μεδούλι.

Τρύπες, επτά τον αριθμό.

Από την εκκλησία αγιασμό

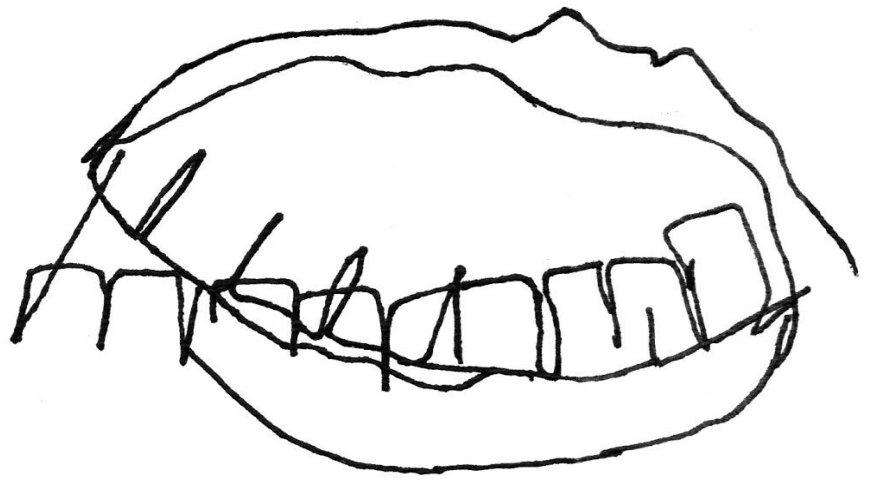
(το όρνιο είναι του διαβόλου)

Λείανση έπειτα με στάχτη.

Και σε ρωτάω τώρα εγώ, τι ακριβώς πρέπει να κάνω
ώστε να γλείψω τους λεπτούς σου αστραγάλους;

Σήμερα κληρώνονται οστά.
Μην ξεκινήστε το φαΐ.
Δε σας έμαθαν τρόπους;
Φορέστε τις ποδιές
και πάρτε τα μαχαίρια
—όχι του γλυκού—
που βρίσκονται δίπλα απ' τα πιάτα σας.
Το σαβουάρ βιβρ διψά για σάρκα.
Κόψτε μέχρι να βρείτε περίγραμμα.
Σε ευθεία κοπής.
Το βάθος δεν πλαγιοκοπείται.
Πετάξτε τα μπουκάλια,
τις γυάλινες φηγούρες.
Βρωμάει το άρωμα,
όταν δεν βρίσκει σώμα.
Ο πίνακας κρύβει πρόσωπα,
χέρια κομμένα από τη ρίζα.
Καλά θυμάστε.
Τότε, στο μεγάλο φαγοπότι,
είχατε μείνει κόκαλο.

Γραφή (κατά τη σειρά των κοκάλινων ποιημάτων):

Ελένη Μοσχοβάκη

γ. Κακαές

Κικέρτα

κατίμ

Γιώργης Μακελάρης

Έλενα Νικολακοπούλου

Λογότυπο εξωφύλλου: Pliatsiko

Φωτογραφία: Στέφανος Κανδυλίδης

Σκίτσο: ντέμη “Τα Δόντια”, πενάκι σε ανακυκλωμένο χαρτί

Ευχαριστούμε, για την πολύτιμη βοήθεια στο συλλογικό πρότζεκτ, τη φωτογράφο Κατερίνα Μπούζα.

Το τσακμάκι άναψε την άνοιξη του 2015 και από τότε κυκλοφορεί ελεύθερο και εκτός εμπορίου. Διατίθεται χωρίς αντίτιμο σε επιλεγμένα βιβλιοπωλεία και συνεργατικούς χώρους, χέρι με χέρι ή μέσω χειρόγραφης και ηλεκτρονικής αλληλογραφίας.

Πρόκειται για ένα είδος σύγχρονης κολεγιάς, τα μέλη της οποίας έχουν ήδη αυξηθεί και εκφράζονται μέσω αυτού του εντύπου, καθώς και μέσω του αντίστοιχου ιστότοπου.

Κάθε έκδοση θα χαρακτηρίζεται, εκτός των ατομικών, και από ένα -τουλάχιστον- συλλογικό πρότζεκτ, ένδειξη της συνεχούς αλληλεπίδρασης μεταξύ των μελών της ομάδας.

Όσοι ασχολούνται με οποιαδήποτε μορφή τέχνης (γραφή, ζωγραφική, σχέδιο, φωτογραφία κτλ.) και ενδιαφέρονται να συμμετάσχουν στη διαμόρφωση της πορείας του τσακμακιού, μπορούν να επικοινωνήσουν στην ηλεκτρονική διεύθυνση: totsakmaki.wordpress@gmail.com

totsakmaki.wordpress.com

